

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Protokolant: Dorota Węgrzyn

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019 r. we W.

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółka z o.o. we W.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje stronie pozwanej (...) Spółka z o.o. we W. sprostować powodowi K. K. świadectwo pracy z dnia 15 grudnia 2017r. przez zmianę w punkcie 5 podpunkcie 8 określenia ilości dni niezdolności powoda do pracy i zastąpienie zwrotu "1 dzień" na zwrot „25 dni” oraz w punkcie 5 podpunkcie 13 przez określenie okresów nieskładkowych i zastąpienie zwrotu „09.01.2017r. – 01.09.2017r.” na „09.01.2017r. - 11.02.2017r.”

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2025, 62 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

P. dnia 20 kwietnia 2018r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. powód K. K. domagał się sprostowania świadectwa pracy z dnia 15 grudnia 2017 r. poprzez zmianę informacji zawartych w pkt 5 podpunkt 8 poprzez prawidłowe określenie ilości dni niezdolności do pracy i zastąpienie zwrotu „1 dzień” na „25 dni” oraz w podpunkcie 13 przez prawidłowe określenie okresów nieskładkowych i zastąpienie zwrotu „09.01.2017 do 09.01.2017 choroba 1 dzień” zwrotem „09.01.2017 do 11.02.2017r.” Dodatkowo powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 13 grudnia 2017r. zawarł z pozwaną ugodę, na mocy której strona pozwana wycofała swoje oświadczenie woli o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia a powód wyraził na to zgodę. Strony zgodnie oświadczyły, że łącząca je umowa o pracę zawarta w dniu 2 kwietnia 2002r. zostaje rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 31 marca 2018r. W następstwie powyższego pozwana w dniu 22 grudnia 2018r. wydała powodowi nowe świadectwo pracy, jednak zawierało ono błędne określenie ilości dni niezdolności powoda do pracy oraz okresów nieskładkowych. Powód podał, że w dniu 27 grudnia 2017r. wystąpił do pozwanej o sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie i otrzymał odpowiedź, że świadectwo pracy zostanie sprostowane po uzyskaniu informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o okresie niezdolności powoda do pracy. Krótco później pozwana zawiadomiła powoda, że sąd zobowiązała ją do sprostowania świadectwa pracy tylko w zakresie

trybu rozwiązania umowy o pracę, wobec czego wysłane zostanie świadectwo pracy, które powód odesłał wraz z wnioskiem o sprostowanie. Powód dalej wskazał, że 2 dni później dostał e-mail, z którego wynikało, że pozwana wystawi jednak nowe świadectwo pracy. Z uwagi na otrzymanie przez powoda w dniu 27 lutego 2018r. niezmienionego świadectwa pracy powód ponownie złożył wniosek o sprostowanie. Strona pozwana wskazała w odpowiedzi, że sprostowanie świadectwa będzie możliwe po uprzednim zwrocie kwoty 153 zł. Powód ponownie powołując się na obowiązujące przepisy wezwał pozwaną do wydania świadectwa pracy zgodnie ze swoim wnioskiem. Wedle twierdzeń powoda, pozwana nie ustosunkowała się do jego żądania, a w dniu 13 kwietnia 2019r. odesłała błędnie wystawione świadectwo pracy. Z tych względów, w ocenie powoda konieczne stało się dochodzenie przedstawionego roszczenia na drodze sądowej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwana przyznała okoliczności dot. sposobu rozwiązania z powodem stosunku pracy, jak i zawartej przez strony ugody w przedmiocie cofnięcia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Następnie strona pozwana zarzuciła, że powód złożył pozew po upływie ustawowego terminu od otrzymania zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, które otrzymał 14 lutego 2018r. Wobec powyższego, prawo żądania powoda sprostowania świadectwa pracy wygasło z dniem 21 lutego 2017r. W ocenie strony pozwanej nawet gdyby przyjąć, że termin na wystąpienie z pozwem o sprostowanie świadectwa pracy biegnie od dnia otrzymania świadectwa to roszczenie powoda wygasło najpóźniej w dniu 6 marca 2018r. Pozwana zarzuciła, że nigdy nie poinformowała powoda, że wystawi mu nowe świadectwo pracy – w złożonym w mailu z dnia 16 lutego 2018r. oświadczeniu, chodziło o to, że z uwagi na fakt, iż świadectwo pracy złożone przez powoda zaginęło, strona pozwana wystawi kolejny odpis tego samego niesprostowanego świadectwa pracy. Niemniej jednak ostatecznie pracownik pozwanej A. B. odnalazła oryginał świadectwa pracy powoda i odesłała mu je w dniu 19 lutego 2018r. Strona pozwana wskazała również, że roszczenie powoda jest niezasadne z innych przyczyn, a mianowicie powód zawierając ugodę w sprawach IV P 45/17 i IV P 117/17 obejmowały kwestie sprostowania świadectwa pracy i wówczas powód przemilczał fakt pobierania z ZUS-u zasiłku chorobowego celem jednoczesnego zachowania pobranego zasiłku chorobowego i odszkodowania za ten sam okres. Zatem nawet gdyby roszczenia powoda nie wygasły, to postanowienie w ww. ugodzie, że wyczerpuje ona wszelkie roszczenia wynikające ze spraw IV P 117/17 oraz IV P 255/17 wskazuje, że powód nie może ich skutecznie dochodzić na drodze sądowej, ponieważ się ich zrzekł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą we W. prowadzi działalność gospodarczą w przeważającym zakresie w przedmiocie sprzedaży hurtowej niewyspecjalizowanej.

Dowód: wydruk z KRS strony pozwanej (k. 33-34)

Powód K. K. był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 2 kwietnia 2002r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, ostatnio na stanowisku dyrektora handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: akta osobowe powoda, w szczególności: umowa o pracę z dn. 2.04.2002r. i porozumienie zmieniające z dn. 1.04.2014r.

Oświadczeniem woli z dnia 2 stycznia 2017r., doręczonym powodowi elektronicznie w dniu 9 stycznia 2017r. oraz pisemnie w dniu 13 stycznia 2017r., strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Strona pozwana już wtedy posiadała wiedzę o tym, że powód przebywa na zwolnieniu lekarskim. W dniu 13 grudnia 2017r. strony zawarły ugodę pod sygn. IV P 45/17 w której postanowiły, że łącząca je umowa o pracę zawarta w dniu 2 kwietnia 2002r. zostaje rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 31 marca 2017r. Co więcej, strona pozwana zobowiązała się wypłacić powodowi odszkodowanie w kwocie 38.000 zł, a także wydać powodowi nowe świadectwo pracy zawierające informację o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Strony zgodnie

oświadczyły, że zawarta ugody wyczerpuje wszelkie ich roszczenia wynikające z tej sprawy oraz spraw toczących się przed tutejszym Sądem pod sygn. IV P 117/17 i IV P 255/17 i w przyszłości nie będą z tego tytułu wywodzić dalszych roszczeń.

Dowód: akta sprawy o sygn. IV P 45/17, a w szczególności ugoda z dn. 13.12.2017r. (także k. 40)

pismo pozwanej z dn. 16.01.2017r. (k. 64)

W dniu 15 grudnia 2017r. strona pozwana sporządziła świadectwo pracy, które wydała powodowi w dniu 22 grudnia 2017 r. W jego treści wskazano m.in., że powód był niezdolny do pracy przez okres 1 dnia, a jednym z okresów nieskładkowych był ten od 09.01.2017r. do 09.01.2017r.

Powód pismem z dnia 27 grudnia 2017r. wystąpił do pracodawcy o sprostowanie treści świadectwa pracy, albowiem wbrew treści świadectwa był on niezdolny do pracy z powodu choroby przez okres od dnia 9 stycznia 2017r. do dnia 11 lutego 2017r.

Pełnomocnik strony pozwanej do spraw kadr i płac wiadomością mailową z dnia 2 stycznia 2018r. poinformował powoda, że świadectwo pracy zostanie sprostowane niezwłocznie po otrzymaniu odpowiedzi z ZUS-u na zapytanie o okres pobierania przez powoda zasiłku chorobowego. Na skutek powyższego, ZUS w dniu 7 lutego 2018r. wydał decyzję odmawiając powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 10 stycznia 2017r. do dnia 10 lutego 2017r. wskazując, że za czas niezdolności do pracy pracownika trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownik zachowuje prawo do tzw. wynagrodzenia chorobowego. Tym samym za okres od 10 stycznia 2017r. do 10 lutego 2017 wynagrodzenie chorobowe powinien wypłacić zakład pracy.

Następnie w dniu 14 lutego 2018r. strona pozwana oświadczyła, że nie wypłaci powodowi wynagrodzenia chorobowego oraz nie sprostuje świadectwa pracy, ponieważ zawarta przez strony w grudniu 2017r. ugoda wyczerpała wszelkie roszczenia między nimi. Dalej A. B. napisała „ponownie wyślę Ci świadectwo pracy, które ostatnio odesłałeś”.

Strona pozwana w kolejnej wiadomości skierowała do powoda zapytanie, czy oddawał świadectwo pracy, albowiem nie może go odnaleźć. Powód wskazał, że oddawał je w sekretariacie, w odpowiedzi otrzymał informację „nie ma problemu, wystawię Ci nowe”. Powód zrozumiał, że strona pozwana jednak zdecydowała się sprostować świadectwo pracy.

Ostatecznie strona pozwana odnalazła złożone przez powoda świadectwo pracy i odesłała je na adres powoda. W dniu 27 lutego 2018r. powód odbierając przesyłkę ze zdziwieniem odnotował, że otrzymane świadectwo pracy ma ten sam kształt, co wcześniej i pochodzi z dnia 15 grudnia 2017r. Wobec powyższego, pismem z dnia 2 marca 2018r. powód ponownie zwrócił się z wnioskiem o sprostowania otrzymanego świadectwa pracy.

Pismem z dnia 16 marca 2018r., doręczonym powodowi w dniu 27 marca 2018r. strona pozwana oświadczyła, że dokonanie sprostowania będzie możliwe po uprzednim zwrocie przez powoda na rzecz byłego pracodawcy kwoty 153,35 zł stanowiącej różnicę wynikającą z faktu odmiennego naliczania obciążeń publiczno-prawnych od odszkodowania i odmiennego od wynagrodzenia chorobowego. Strona pozwana na dokonanie powyższej czynności wyznaczyła powodowi 7-dniowy termin pod rygorem odesłania powodowi dotychczasowego świadectwa pracy. W odpowiedzi na stanowisko strony pozwanej powód wskazał, że wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą i wezwał stronę pozwaną do wydania świadectwa pracy. Powód podkreślił również, że wypłata odszkodowania z ugody zawartej przed sądem nie zwalnia strony pozwanej z obowiązku wypłaty należnego powodowi wynagrodzenia chorobowego i to nie powód jest dłużnikiem pozwanej, a to strona pozwana winna wypłacić powodowi należne mu wynagrodzenie chorobowe.

Strona pozwana nie ustosunkowała się w żaden sposób do wezwania powoda, a jedynie odesłała powodowi świadectwo pracy w dotychczasowym kształcie, które to powód odebrał w dniu 13 kwietnia 2018r.

Dowód: świadectwo pracy z dn. 15.12.2017r. (k. 17)

decyzja ZUS z dn. 7.02.2018r. (k. 69)

(...) z dn. 09.01.2017r. (k. 70)

wniosek powoda z dn. 27.12.2017r. wraz z dowodem nadania (k. 7-8, 35)

wiadomość e-mail z dn. 02.02.2018r. (k. 9, 36)

pismo strony pozwanej do ZUS z dn. 02.01.2018r. (k. 37)

korrespondencja mailowa z dn. 14 i 16.02.2018r. (k. 10-11, 41-42)

dowód nadania świadectw pracy z dn. 18.12.2017r. i 19.02.2018r. (k. 43)

potwierdzenie odbioru świadectw pracy przez powoda w dn. 22.12.2017r. i w 27.02.2018r. (k. 44)

pismo powoda z dn. 02.03.2018r. wraz z dowodem nadania (k. 12-13)

pismo strony pozwanej z dn. 16.03.2018r. (k. 14)

pismo powoda z dn. 03.04.2018r. wraz z dowodem nadania (k. 15-16)

okoliczności bezsporne

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 17.500 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie (k. 55)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Z powyższego wynika, że pracownik może wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o jego sprostowanie, jeżeli stwierdzi, że zawiera ono błędy lub brak w nim istotnych informacji. Pouczenie o możliwości złożenia powyższego wniosku powinno być zawarte w świadectwie pracy. Stosownie do § 7 ust. 1 rozporządzenia z dnia 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy (Dz. U. z 2018.1289 t.j. Pracodawca zawiadamia pracownika - w postaci papierowej lub elektronicznej - o negatywnym rozpatrzeniu wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w ciągu 7 dni od dnia otrzymania tego wniosku. W razie uwzględnienia wniosku, pracodawca wydaje pracownikowi w tym terminie nowe świadectwo pracy. Powództwo do sądu pracy o sprostowanie świadectwa pracownik może wytoczyć również w przypadku nieudzielenia przez pracodawcę w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa jakiegokolwiek odpowiedzi.

W niniejszej sprawie powód wyczerpał tryb odwołania do pracodawcy od doręczonego mu świadectwa pracy i dochował terminu na wniesienie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy. Sąd przy ustaleniu tej okoliczności miał na względzie przede wszystkim, że między powodem a stroną pozwaną następowała bieżąca wymiana korespondencji, w toku której strona pozwana deklarowała, że wyda powodowi świadectwo pracy o wnioskowanej treści. Pierwszy wniosek o sprostowanie świadectwa pracy powód wniósł po upływie 5 dni od jego otrzymania.

Następnie pozwana zadeklarowała, że sprostuje rzeczony dokument, jak tylko otrzyma informację z ZUS-u. Jakkolwiek w dniu 14 lutego 2018r. strona pozwana napisała „także ponownie wyślę Ci świadectwo pracy, które ostatnio odesłałeś” to stwierdzenie to nie mogło być potraktowane jako zawiadomienie powoda o odmowie sprostowania świadectwa pracy, zwłaszcza biorąc pod uwagę kolejną wiadomość mailową z dnia 16 lutego 2018r., w której pracownik pozwanej A. B. napisała „wystawię Ci nowe”. Sąd nie kwestionuje, że strona pozwana mogła mieć na myśli odpis już wystawionego, natomiast nie wyraziła się w sposób precyzyjny, a powód jako osoba nieposiadająca wiedzy prawniczej mogła pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że strona pozwana zdecydowała się jednak wystawić świadectwo pracy zgodnie z wolą powoda. Powód odpowiadał na każdą korespondencję ze strony pozwanej, a zatem nieprzerwanie dążył do zaspokojenia swojego roszczenia. To strona pozwana niejednokrotnie dawała mylne sygnały powodowi naprzemiennie wskazując, że nie wyda, wyda bądź wyda pod określonym warunkiem sprostowane świadectwo pracy. Ostatnia czynność strony pozwanej w tym przedmiocie, tj. przesłanie świadectwa pracy w kształcie pierwotnym miała miejsce w dniu 13 kwietnia 2018r. Wobec powyższego, powód kierując do Sądu pozew w dniu 20 kwietnia 2018r. dochował ustawowego 7-dniowego terminu.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy należały do bezspornych. Strony były zgodne co do tego, że powód był niezdolny do pracy w okresie od dnia 9 stycznia 2017r. do dnia 11 lutego 2017r. Spór między stronami dotyczył kwestii prawnych. Strona pozwana wskazywała, że powód zrzekł się roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy w zawartej przez strony ugodzie sądowej z dnia 13 grudnia 2017r. i nie może skutecznie dochodzić sprostowania świadectwa pracy we wnioskowanym zakresie. Sprawa, w której strony zawarły ugodę dotyczyła odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Strony postanowiły, że zawarta uгода wyczerpuje wszelkie roszczenia stron wynikające z ww. spraw (IV P 117/17, IV P 255/17, IV P 45/17).

Stosownie do art. 917 kodeksu cywilnego przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W ocenie Sądu Najwyższego uгода sądowa ma dwoisty charakter, łączący elementy materialnoprawne i procesowe. Jest czynnością procesową uprawnionych podmiotów, umożliwiającą wyłączenie dalszego postępowania co do istoty sprawy i prowadzącą do umorzenia postępowania (art. 223 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c.). Jest też czynnością prawną - umową, ugodą w rozumieniu art. 917 k.c. (wyrok z dnia 8 grudnia 2010r., sygn. V CSK 157/10, LEX nr 688708). Zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Z atrybutu *res iudicata* korzystają prawomocne sądowe rozstrzygnięcia merytoryczne, ale nie uгода. Uгода zawarta przed sądem kształtuje natomiast stan rzeczy ugodzonej, której skutkiem może być, w zależności od konkretnych okoliczności, oddalenie ponownie wniesionego powództwa (Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczegółowa, wyd. II).

Sąd podziela powyższe stanowisko, jednak nie zgadza się z twierdzeniem strony pozwanej, aby zgłaszane w niniejszym postępowaniu roszczenie objęte było zrzeczeniem się zawartym w ugodzie sądowej z dnia 13 grudnia 2017r. Należy podkreślić, że zrzeczenie się roszczeń przez strony dotyczyło roszczeń związanych z niezgodne z prawem rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia (sprawa o sygn. IV P 45/17), o zapłatę wynagrodzenia (sprawa o sygn. IV P 255/17), jak i sprostowanie świadectwa pracy w zakresie trybu rozwiązania umowy o pracę (IV P 117/17). Obecnie zaś powód wnosi o zmianę świadectwa pracy, ale w innym zakresie niż w postępowaniu o sygn. IV P 117/17.

Strona pozwana wskazała także, że powód nie ujawniając przy zawieraniu ugody okoliczności dotyczącej przebywania na zwolnieniu lekarskim chciał uzyskać wyższe odszkodowanie od pozwanej stanowiące ekwiwalent wynagrodzenia za pracę za ten sam okres, a przede wszystkim chciał zachować pobrany zasiłek chorobowy i uzyskać odszkodowanie za ten sam okres. W tym miejscu Sąd wskazuje, że oba te świadczenia tj. zasiłek chorobowy (ewentualnie wynagrodzenie chorobowe) i odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy pełnią zupełnie inne funkcje. Zasiłek chorobowy to świadczenie przysługujące osobom ubezpieczonym, które stały się niezdolne do wykonywania pracy w czasie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu. Podobną funkcję spełnia wynagrodzenie

chorobowe, jednak dotyczy ono tylko pracowników w czasie trwania stosunku pracy. Z kolei podstawowym celem odszkodowania z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy pozostaje zatem kompensacja szkody, jakiej doznał pracownik - dotyczy to zarówno szkody majątkowej, jak i krzywdy moralnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018r., sygn. III PK 18/17, LEX nr 2496284). Nie sposób uznać, że z samego faktu wypłacenia przez pracodawcę należnego pracownikowi odszkodowania z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy nienależne jest pracownikowi wynagrodzenie chorobowe. W ocenie Sądu działanie strony pozwanej odmawiające bezpośredniego wykazania w treści świadectwa pracy okresów niezdolności do pracy ma na celu uchylenie się od odpowiedzialności w związku z wypłatą wynagrodzenia chorobowego. Taka postawa pracodawcy jest wysoce naganna i nie zasługuje na aprobatę. Sąd podkreśla również, że niezgodne z prawem było uzależnienie strony pozwanej sprostowania świadectwa pracy od dokonania przez powoda zapłaty na rzecz pozwanej tytułem rozliczenia się. Ustawodawca wskazał wprost w art. 97 § 1³ k.p., że wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

Świadectwo pracy jest dokumentem, który ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym. Pracodawca ujawnia w nim m.in. informacje, które stanowią podstawę do ustalenia uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Jedną z nich jest wskazanie informacji o okresach nieskładkowych, które przypadały w okresie zatrudnienia objętym treścią świadectwa pracy, a które mają później wpływ na długość stażu ubezpieczeniowego i w konsekwencji przyznanie i wysokość świadczeń emerytalnych i rentowych.

W niniejszej sprawie niewątpliwie powód był niezdolny do pracy w okresie od dnia 9 stycznia 2017r. do dnia 11 lutego 2017r., wobec czego treść świadectwa pracy musi uwzględniać tę okoliczność faktyczną.

Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił osobowe wnioski dowodowe – o przesłuchanie świadków i stron – mając na uwadze, że zgromadzone dowody z dokumentów były w pełni wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

W konsekwencji dokonanej oceny, Sąd **w punkcie I sentencji wyroku** nakazał stronie pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. sprostowanie świadectwa pracy wydanego powodowi K. K. z dnia 15 grudnia 2017 r. za okres pracy od 2.04.2002r. do 31.03.2017 r. przez:

a) zmianę w pkt 5 ppkt 8 określenia ilości dni niezdolności powoda do pracy ze zwrotu „1 dzień” na zwrot „25 dni” daty rozwiązania stosunku pracy z daty 23 stycznia 2017 r. na datę 16 stycznia 2017 r.,

b) zmianę w pkt 5 ppkt 13 określenia okresów nieskładkowych poprzez zastąpienie zwrotu „09.01.2017-09.01.2017” na „09.01.2017-11.02.2017”.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. Bez wątplenia stronę pozwaną należy traktować jako stronę przegrywającą sprawę, zatem jest ona obowiązana do zwrotu przeciwnikowi na jego żądanie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Kosztami tymi w niniejszym postępowaniu były koszty zastępstwa procesowego powoda, które wyrażały się kwotą 120 zł, ustaloną zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 t.j.) Jakkolwiek pełnomocnik powoda wniósł o przyznanie powodowi kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 720 zł, to w ocenie Sądu żądanie to nie było uzasadnione. Stosownie do § 16 ww. rozporządzenia wnioski o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata. W braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 przemawiają za innym jej ustaleniem. Przepis § 15 ust. 3 rzeczonożego rozporządzenia wskazuje, że opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieństw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu; wartość przedmiotu sprawy; wkład

pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie; jak również rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. Stawka minimalna w sprawach o roszczenia niemajątkowe wynosi 120 zł. Kwota żądana przez pełnomocnika powoda tytułem zastępstwa adwokackiego stanowi zatem ponad 5-krotność stawki minimalnej. W niniejszym procesie pełnomocnik powoda złożył dwa pisma procesowe i stanął się na dwóch krótkich rozprawach. Stan faktyczny sprawy nie budził wątpliwości, nie było konieczne również przesłuchiwanie świadków. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda o przemawiającej za tym wysokości przedmiotu sporu – roszczenie o sprostowanie świadectwa ma charakter niemajątkowy i nie ustala się jego wartości w pieniądzu. Wobec powyższego, przyznanie pełnomocnikowi kosztów zastępstwa procesowego w kwocie wyższej niż minimalna, jest bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2025,62 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na którą składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika (120 zł) koszty dojazdu na 3 rozprawy i koszty korespondencji.

Orzeczenie o kosztach w pkt. IV wyroku znajduje swoje uzasadnienie w art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych stanowi, iż kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z art. 98 § 1kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu w kwocie minimalnej tj. 30 zł od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.